

[Rimstad.]

virkning ville udeblive, hvis man først tog pengene op af folks lommer og dernæst lagde dem tilbage i dem igen.

Når vi derfor i dag står med den højtærede finansministers forslag i hånden, ja, så står vi vel dér, hvor vi stod før forliget, bortset fra at staten har dæmpet sin anlægsvirksomhed, og bortset fra at folk er blevet grusomt irriterede på nogle politikere, fordi de til ingen verdens nytte har hængt dem den møllesten om halsen, som hedder den almindelige omsætningsafgift.

Den tilfredshed med forliget og dets følger, som den højtærede finansminister nu som en rød tråd lader gå gennem sine kommentarer til finanslovsforslaget, kan vi altså slet ikke dele. Jeg har sagt det tidligere, men skal gerne gentage det: virkningerne af denne „moderne“ overbudgetteringspolitik, som det fremsatte forslag er udtryk for, er ikke af en sådan art, at de vil være i stand til at beherske den givne situation. Der må andet og mere til, hvis overenskomstoplægget ikke skal resultere i lønstigninger, der vil ødelægge først vore eksportmuligheder ved at stække vor konkurrenceevne og dernæst vor beskæftigelse, fordi de nødvendige valutareserver ikke kan oparbejdes.

Vi står også uforstående over for den stadige ekspansion af statsbudgettet. Det lyder særdeles smukt, når den højtærede finansminister siger, at det har ligget regeringen stærkt på sinde at holde budgettet inden for det beløb, 8,5 milliarder kr., som dannede forudsætningen for forårets forlig. Alligevel bliver vi her, i strid med disse forudsætninger, præsenteret for et næsten 2 milliarder kr. højere budget, ledsaget af en række forklaringer på fænomenet, der i hvert fald alle må kaldes utilfredsstillende. Vi finder, at hvis denne linje skal holdes, har venstre og de konservative fået overordentlig lidt ud af et forlig, som man fra begge forligsparters side har hørt omtalt som et resultat, hvor det har været nødvendigt at hugge en hæl og klippe en tå. For vort vedkommende synes vi, at det foreliggende resultat for de to oppositionsparters vedkommende langt bedre kan karakteriseres som amputation af både arme og ben.

Vi mener i vort parti, at ekstraordinære situationer kræver ekstraordinære forholds-

regler. Vi har intet ansvar for den nuværende skadelidte økonomi, hvis komme vi tit nok har advaret imod. Hvis den løsning, forligspartierne har i tankerne, når de i fællig har konstateret, at den økonomiske udvikling ikke tillader skattelettelser i henhold til forslaget om udskrivningsloven, er en forhøjelse af omsætningsafgiftens satser, så melder vort parti igen fra. Vi ønsker sandelig ikke at have et ansvar for det kapløb mellem lønninger og priser, der vil blive resultatet, og som vil udhule vor krone og befri den for de sidste rester af dens indhold.

Før det imidlertid kommer så vidt, mener vi, at regeringen endnu en gang bør overveje vort forslag fra i sommer om at indføre et midlertidigt løn-, pris- og avancestop. Da vi i sommersamlingen stillede vort dagsordensforslag herom, svarede den højtærede statsminister os, at hans regering ikke kunne acceptere sådanne metoder. Vi forstod ikke denne udtalelse og forstår den stadig ikke, for metoderne i vort forslag er snarere socialistiske end liberale og kan i hvert fald kun accepteres af vort parti, hvis de indføres med en ved lov fastlagt begrænset varighed. På den anden side erkender vi, at situationen i dag er så ekstraordinær, at den som nævnt kræver særlige foranstaltninger. Hvis den højtærede statsminister ikke også har denne opfattelse og handler efter den nu — og før overenskomstforhandlingerne — hvis han ligesom sin forgænger gør sig skyldig i den fuldkomne undladelsesynd, den at lægge hænderne i skødet og afvente, hvad der sker, så spår vi ham i denne omgang kun en kort frist som regeringsleder; så bliver det næppe under hans ægide, at vi slutter os til Det europæiske økonomiske Fællesskab.

Der skal ikke herske nogen tvivl om, at vi ikke anser finanslovsforslaget for et udslag af den handlekraft, vi lige har efterlyst fra regeringens side. Tværtimod betragter vi dette forslag som en helt utilladelig læggen hænderne i skødet på et tidspunkt, hvor der virkelig er fare på færde.

Vi finder ikke noget som helst af nyt eller nogen ny idé i forslaget, måske lige med undtagelse af tilstedeværelsen af de reserver, den højtærede finansminister er så glad for, at han i sin tale nævner dem ikke mindre end fem gange. Nu er reserver noget, som